

D ů v o d y:

Nižší soudy vzaly na základě výsledků celého průvodního řízení, tedy nejen na základě záruční listiny ze dne 16. prosince 1930 a prohlášení žalobce z téhož data, nýbrž i na základě výpovědí slyšených svědků a stran, za zjištěno, že žalovaná převzala záruku za pohledávku žalobce proti firmě »A. M.« jen pod podmínkou, že žalobce uzavře s A. M. veřejnou obchodní společnost a že žalovaná bude společností tou zbavena záruky za směnečnou pohledávku Ústřední záložny proti firmě A. M. To je skutkové zjištění a nikoli právní závěr nižších soudů, a jsou proto veškeré vývody, které dovolatel uplatňuje jako dovolací důvod nesprávného právního posouzení, ve skutečnosti toliko brojením proti hodnocení důkazů nižšími soudy, jehož přezkum dovolacímu soudu nepřisluší. Ustanovení § 1346, odst. 2, obč. zák., že k platnosti smlouvy rukojemské se vyžaduje, aby se záruční prohlášení rukojemího stalo písemně, jest dáno toliko k ochraně rukojemího a nevylučuje, aby při výkladu písemné smlouvy rukojemské byly zhodnoceny okolnosti listinou neosvědčené na základě jiných důkazních prostředků, zejména výslechu svědků a stran.

Čís. 15252.

Pokud nebyla přijata dědická přihláška pozůstalostním soudem, není závady, aby dědic podavší tuto přihlášku byl ustanoven opatrovníkem pozůstalosti pro spor.

(Rozh. ze dne 3. června 1936, Rv I 1886/34.)

Proti žalobě na zaplacení zažalované pohledávky namítla žalovaná pozůstalost, že neměla býti ustanovena opatrovníkem pozůstalosti přihlášená dědička. N i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Zmatečnost podle § 477 čís. 5 c. ř. s. spatřuje dovolání v tom, že prý žalované pozůstalosti ustanovil první soud opatrovníci v osobě přihlášené dědičky, jež byla tudíž zákonnou zástupkyní žalované pozůstalosti a nemůže býti tedy ustanovována za její opatrovníci. Názor odvolacího soudu, že dědička ta byla právem ustanovena za opatrovníci žalované pozůstalosti, ježto její přihláška nebyla v té době ještě k soudu přijata, je správný. Je sice pravda, že podle dvorského dekretu ze dne 19. ledna 1790 čís. 1094 Sb. z. s. mohou věřitelé pozůstalosti k uplatnění svých nároků žádati, aby byl ustanoven pro pozůstalost zástupce, jakmile však zde jest dědická přihláška, má se žalobce obrátiti proti přihlášeným dědicům, a podle § 34 ex. ř., zemře-li dlužník po povolení exekuce, může exekuce, jakmile byla podána dědická přihláška nebo

jest zřízen opatrovník pozůstalosti, býti vykonána na pozůstalé jmění a může v ní býti pokračováno; § 547 obč. zák. mluví o přijetí dědictví, přes to však může býti přihlášený dědic jen tehdy považován za zákonného zástupce pozůstalosti, jestliže pozůstalostní soud jeho dědickou přihlášku přijal, neboť dědic, jehož dědická přihláška byla pozůstalostním soudem pro nedostatek náležitostí předepsaných v §§ 121 a 122 zákona ze dne 8. srpna 1854 čís. 208 ř. z. po případě v §§ 799 a 800 obč. zák. zamítnuta, nemůže býti považován za přihlášeného dědice (rozh. býv. nejvyššího soudu ve Vídni Gl. U. sbírka čís. 6083 a nová řada čís. 1767). Mimo to může dědic svou dědickou přihlášku, dokud nebyla soudem přijata, odvolati (rozh. 10322 a 11236 Sb. n. s.). Není zde tedy vytýkané zmatečnosti.

Čís. 15253.

Ručení podkováře za opatření koně po dobu jeho kování.

(Rozh. ze dne 3. června 1936, Rv I 2006/34.)

Žalobce (13½ letý) pomáhal svému otci — kováři — při kování a držel koně žalovaného. Při tom byl koněm těžce poraněn a domáhá se proto na vlastníku koně náhrady škody. Nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud žalobu zamítl.

Důvody:

Odvolací soud shledává zavinění žalovaného na úrazu žalobcově v tom, že poslal ke kováři k okování koně vystálého neupozorniv kováře, že kůň stál 3 dny ve stáji bez práce, že dal koně odvést 14letým synem, tedy osobou nezdatnou. Avšak úraz se přihodil žalobci, kterého jeho otec — kovář — přivolal k práci při kování, aby koně držel místo syna žalovaného, který koně nemohl udržeti. Převzal tedy otec žalobcův jako odborník okování koně a tím i opatření koně po dobu kování a pokračoval v práci, i když viděl, že kůň jest nepokojný, že při kování levé zadní nohy se vyškubl. Otec žalobcův přivolal pak tohoto, aby podržel nohu, potom, když chtěl kovati zadní pravou nohu, na kterou si kůň nedal sáhnouti, odvázel kovář koně a chtěl se s ním otočiti, kůň vyhodil a zasáhl do úst žalobce, stojícího ve dveřích kovárny. Odvolací soud má za to, že odevzdáním koně kováři k okování nebyl úkol syna žalovaného skončen, neboť měl zase přivést domů okovaného koně. Avšak zranění nebylo žalobci způsobeno ani při přivádění, ani při odvádění koně, nýbrž při jeho kování, takže tu není souvislosti úrazu s neopatřením koně při přivádění nebo odvádění. Živnost podkovářská jest živnost koncesovaná (nař. min. obchodu a vnitra z 21. června 1874 čís. 100 ř. z.), která vyžaduje průkazu způsobilosti. O tomto průkazu